

Publicerad 2008-11-22 17:55 av duvan59

Bröstcancer

En lång tid av press utan att förstå
vad innebär detta hur ska det gå
hopp och förtvivlan byter av varandra
Ingen annan som jag kan klandra

Först kallelsens som gav mig ont i magen
sedan kom tiden de ville åter se behagen
En spruta en kniv som skar i mitt bröst
väntan på provsvar det fanns ingen tröst

Läkaren sitter och mot mig ler
berättar att cancer i ditt bröst vi ser
vi ska börja med att ta bort en liten bit
tänker stilla den här gången drog jag en nit

Åter ska jag sitta och på svaren vänta
hur ska jag orka, ser inte ljusets glänta
åter tillbaka till läkarens sterila tomma rum
det han berättar får mig att bli stum

Jag ser hur munnen rör sig men hör ej ord
får lust att skrika och slänga ut hans bord
hur kan han säga att han ska ta hela mitt bröst
vart kan jag finna glädje som en liten tröst

Om tre dagar är jag stympad min kropp ej längre hel
vad har jag gjort med livet hur kunde det bli så fel
då hör jag rösten i djupet som viskar tyst till mig
även utan ett bröst kommer du att vara helt okey

Livet finns kvar ingen spridning av cancern har de sett
blickar stilla uppåt vet att någon lyssnat när jag bett
vill vara kvar på jorden har så mycket kvar att lära
när jag njuter av ögonblicket tillsammans med mina kära.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren duvan59 med Poeter.se id #25996 innehar upphovsrätten